

## L'EVOLUCIÓ URBANÍSTICA DE LA COSTA BRAVA EN DADES

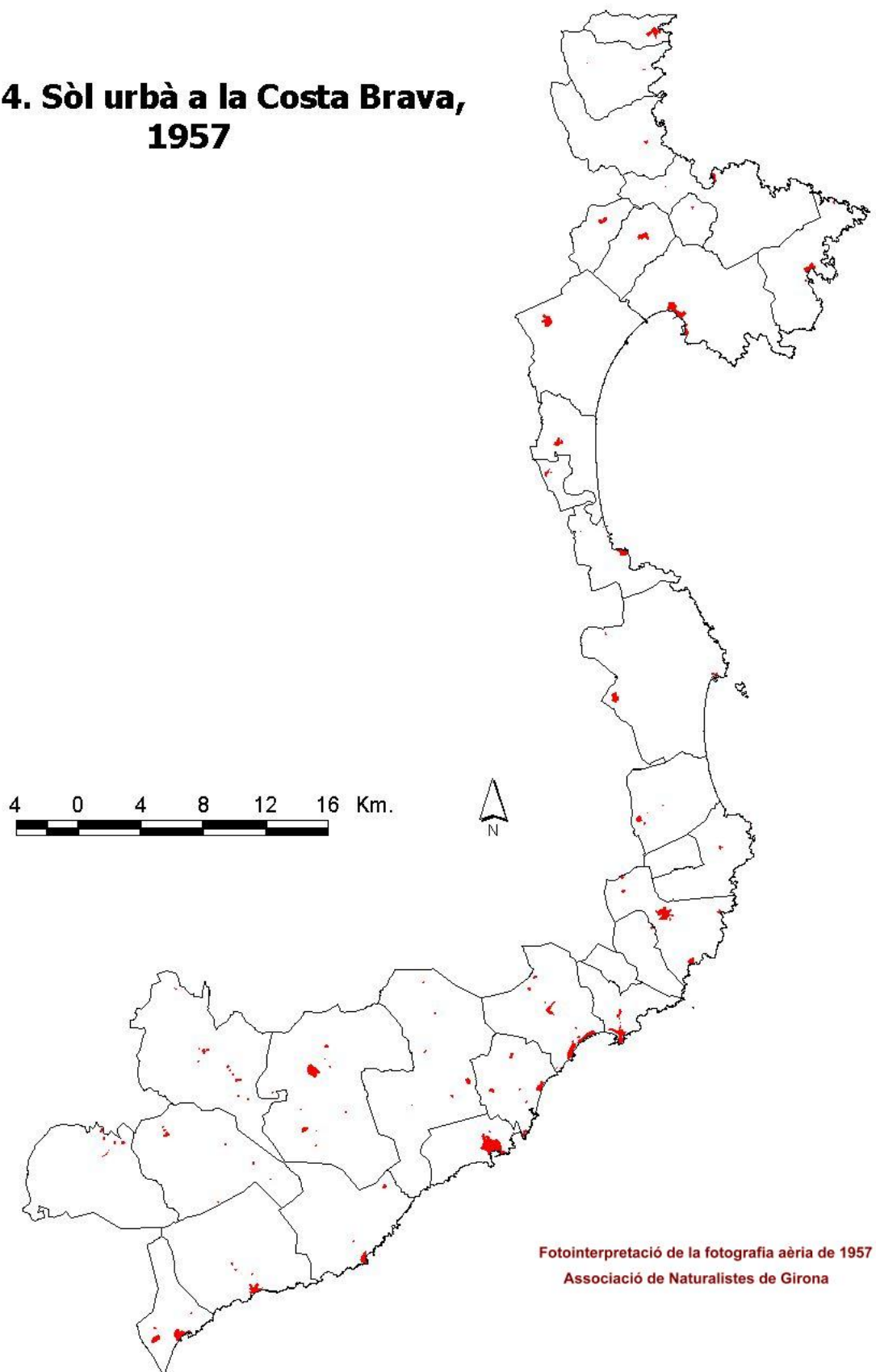
**L'ANG** ha elaborat un estudi que permet analitzar amb dades concretes com ha afectat el creixement urbanístic al litoral gironí. L'estudi cartografia i quantifica l'evolució dels usos del sòl, en els darrers 50 anys, de trenta-dos municipis de primera i segona línia de mar. A través d'una minuciosa anàlisi cartogràfica s'han pogut obtenir dades sobre quins d'aquests usos han experimentat un clar creixement i quins presenten una regressió considerable, així com les relacions que s'han establert entre uns i altres.

**Sovint es parla del creixement urbanístic a la Costa Brava** com un exemple del que no hauria de succeir, no obstant, encara no existia cap estudi que quantifiqués i analitzés amb detall l'impacte dels canvis en els usos del sòl sobre els boscos, els conreus o els aiguamolls. L'estudi s'ha elaborat a partir de la fotointerpretació de les fotografies aèries corresponents als vols efectuats el 1957, 1974 i 1993. Aquesta interpretació s'ha traslladat a un sistema d'informació geogràfic per poder-ne realitzar les estadístiques corresponents. Les sèries de vols efectuats ens permet analitzar el territori també en base als períodes històrics. Així podríem anomenar com a període predemocràtic el que ha succeït entre 1957 i 1974 i com a període democràtic el comprés entre 1974 i 1993.

**L'augment de sòl urbà** (incloent els ports, les urbanitzacions i les cases aïllades) té una magnitud considerable i imparable al llarg del període estudiat. Si bé l'any 1957 les hectàrees construïdes només ocupaven un 1% del territori, en 50 anys el sòl urbà s'ha incrementat en un 888%, passant a ocupar al 1993 un 10% del territori. Curiosament i al contrari del que sovint es pensa, el creixement més important es produeix durant el període democràtic, quan es passa de 3.970 Ha. construïdes l'any 1974 a 9.383 l'any 1993.

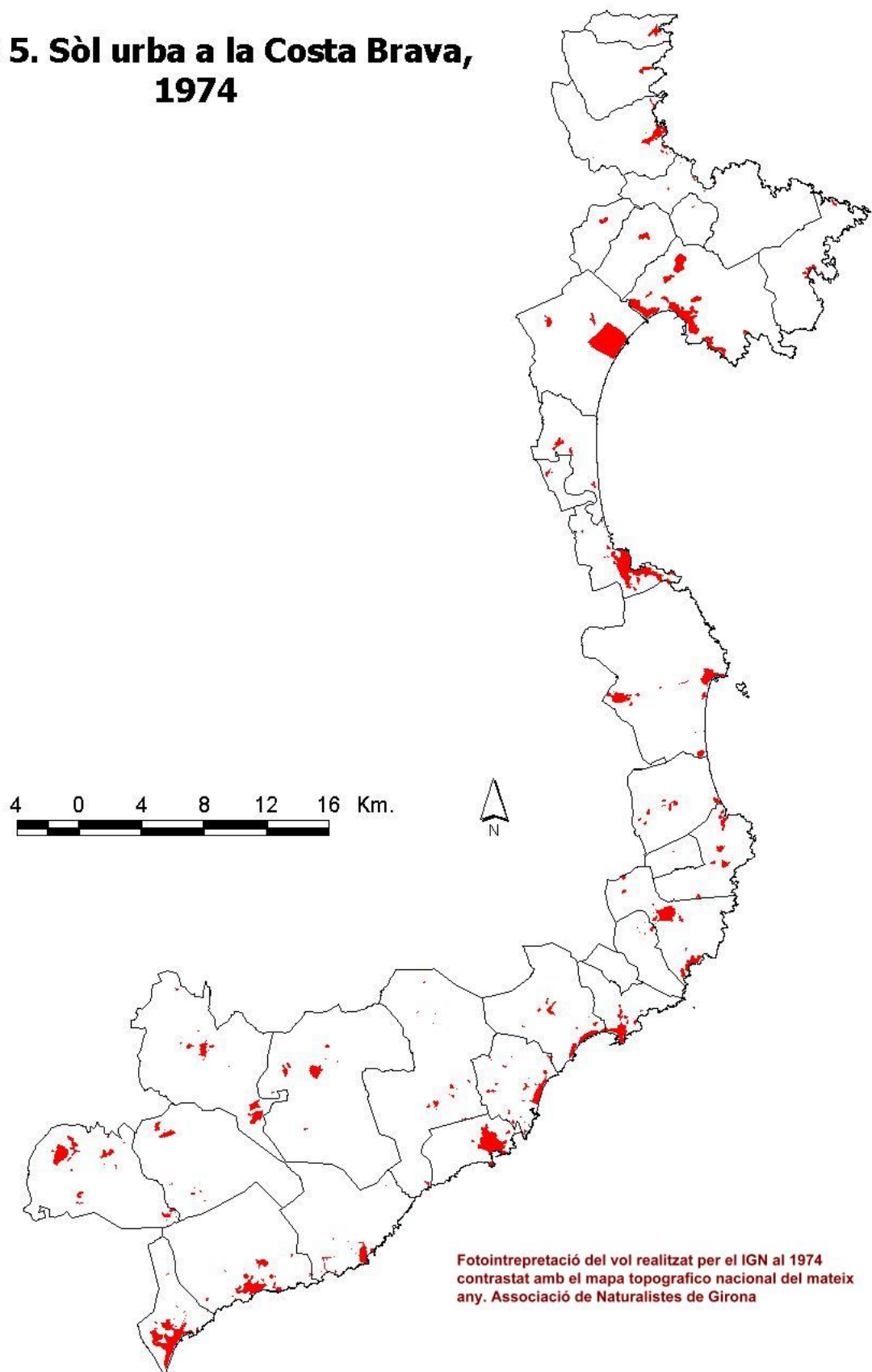
L'increment del sòl urbà en aquest període és d'un 570%, quasi el doble del que va haver-hi durant el període 1957-1973. Fet que indica que els planejaments urbanístics aprovats no van esdevenir instruments de preservació del paisatge si no més aviat dinamitzadors d'una l'activitat constructiva un xic més ordenada però quantitativament exagerada.

## Mapa 4. Sòl urbà a la Costa Brava, 1957



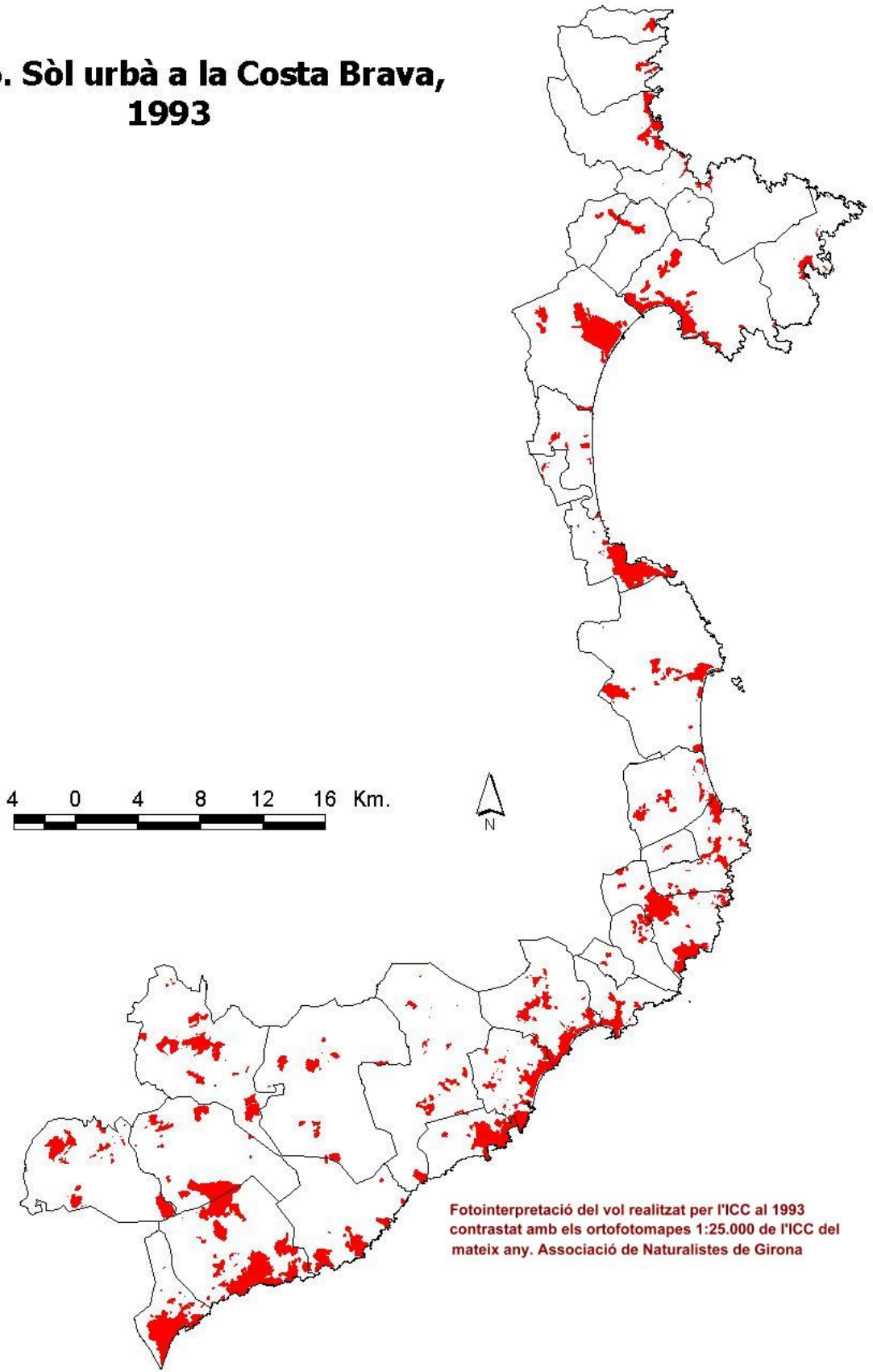
Fotointerpretació de la fotografia aèria de 1957  
Associació de Naturalistes de Girona

## Mapa 5. Sòl urba a la Costa Brava, 1974



Fotointerpretació del vol realitzat per el IGN al 1974  
contrastat amb el mapa topografico nacional del mateix  
any. Associació de Naturalistes de Girona

# Mapa 6. Sòl urbà a la Costa Brava, 1993



Fotointerpretació del vol realitzat per l'ICC al 1993 contrastat amb els ortofotomapes 1:25.000 de l'ICC del mateix any. Associació de Naturalistes de Girona

**L'aparició d'usos destinats a equipament turístic** com càmpings, camps de golf i parcs aquàtics és un fenomen relativament nou que s'inicia, de manera moderada, en el període 1957-1974, quan es passa de 0 a 95 Ha. L'augment més significatiu es produeix, però, entre els anys 1974 i 1993, quan de les 95 Ha passa a ocupar-ne 448, una superfície que supera la ocupada per la suma dels rius, pantans, aiguamolls i basses. D'altra banda les platges han disminuït un 2% en el període democràtic. Aquesta disminució està directament relacionada amb la construcció de ports esportius i de passeigs arran de mar. Ambdós tipus de construccions afecten la dinàmica natural de les platges i sovint les condemnen a patir una progressiva pèrdua de sorra, que només podrà ser suplida de manera artificial.

**El bosc**, sense diferenciar-ne el tipus, és l'ús del sòl que més hectàrees ocupa en l'àmbit de la Costa Brava (un del 40% del total del terreny). Durant el període que va de l'any 1957 al 1974 la superfície ocupada pel bosc augmenta en 3.000 Ha. L'abandó de conreus degut a la terciarització de l'economia fa que algunes terres s'edifiquin i que la majoria siguin envaïdes pel bosc, principalment bosc poc evolucionat i de creixement ràpid, com les pinedes, fàcilment combustible.

Tot i que hi ha un cert **creixement quantitatiu**, hi ha una pèrdua qualitativa perquè el valor ecològic dels boscos que succeeixen les antigues zones de conreu és inferior al dels boscos originaris d'alzinar litoral o alzina surera que desapareixen durant el període democràtic a conseqüència dels incendis forestals i del procés urbanitzador (1.300 Ha.), que continua ocupant zones forestals de bosc originari, sobretot en municipis de segona línia de costa. Les terres de conreu són les que experimenten un descens continu i més gran al llarg d'aquests 50 anys: actualment s'ha perdut un 30% de la superfície fèrtil dels municipis litorals.

El major **drama per a la biodiversitat del territori costaner** ha estat l'evolució de les closes (terres ocasionalment inundades que en general es corresponen amb aquelles zones on abans hi havia aiguamolls o basses) i de les aigües permanents (pantans, aiguamolls i els rius amb cabal, basses, etc.) les quals, estan totalment relacionades entre sí. La superfície ocupada per closes ha anat augmentant durant el període 1957-1993, passant de ser pràcticament inexistent a ocupar una superfície de 1.788 hectàrees (la majoria a la Costa Brava Nord, amb zones dedicades al conreu de l'arròs). Aquest augment, però, no és conseqüència de la recuperació d'antigues zones humides sinó de dessecar antigues zones d'aigües permanents, que passen a ser conreus o bé urbanitzacions (Empuriabrava, Sta. Margarida...). Les aigües permanents en canvi han passat d'ocupar 2.364 hectàrees l'any 1957 a només gairebé 413 el 1993, la qual cosa significa una reducció d'un 83% i que explica que les espècies més amenaçades a les comarques de Girona siguin les que depenen d'aquests hàbitats. L'ANG té previst ampliar aquest estudi amb el període 1993-2000 i convertir-lo en una exposició itinerant pels municipis adherits a la Carta de Tossa, on les dades puguin ser analitzades municipi a municipi.